Andròmina

ANDRÒMINA

Neix un nou jorn per l’andròmina formosa,
esperant al vestidor abillant-se sola
amb ulls adormiscats, pell desmaquillada
i pal·lidesa a la cara empanada.
Queden minuts per obrir-se
la cortina de l’escenari glamurós,
afanyant-se es posa engalanada,
a punt per l’estrena de l’obra intuïtivament eròtica
escrita per una única actriu,
pensada per un sol espectador,
inspirada per una escriptora
bastant esbojarrada
amb habilitat en escriure poesia,
amb delicades paraules
de pensaments consirosos*
i subtil i atrevida picardia.
Destinades a gent com ella, enamorada,
a qui cerca a una idolatrada princesa
i declamar-li versos d’amor per conquerir-la.
Deixant-la navegar pel món oníric
on el somni es fa realitat
i la realitat el que com un somni està recitant.
De la platea s’apaguen els canelobres d’or i plata,
s’enfoca amb llum tènua i càlida
a la seductora dama i artista intimista.
El galant, com un dandi, ben vestit i perfumat
assegut al passadís de la primera fila,
atent i aclaparat, absort i expectant…
Li palpita tan fort el cor
que ella el sent, fent vibrar el seu, com mai ho recorda.
Cada alè és un botó descordat,

cada sospir, una peça de roba despullada,
cada batec, una positura imaginada.
Es miren i l'amor platònic esclata,
per ell, la joia més apreciada,
per altres… una andròmina* descarrilada.

JBF, 18.03.2017

Consirós: absorbit
Andròmina: que no serveix

429 Persones han vist aquesta poesia

Poesia i música per el cor i l'ànima

Poesia i música per el cor i l'ànima

Recital poètic i líric a càrreg de les germanes **Joana** i **Àngels Bagur**, amb àries antigues italianes i poemes del llibre **VIURE UN MOMENT** triats amb un mateix fil conductor, l'amor. Un amor tendre de joventut, un amor entregat en altres casos,un amor perdut, un amor impossible…. mireu el recital una estona de calma i ho anireu descubrint. Que la música i la poesia siguin aliment per l'ànima i el cor.

canta: Àngels Bagur

recita: Joana Bagur

Cartes d’amor

CARTES D’AMOR

Avui sense buscar he trobat,
al fons del calaix d’un armari corcat,
una capsa vella de galetes
de canyella, sucre glacejat i mantega,
brollant de sobres oberts de color de cafè amb llet i arrugats.
Un nom davant anotat de pròpia mà,
segells de pesseta
i remitent romput,
quasi esborrat, però es podia esbrinar.
El cor em palpitava, els ulls entelats
i les mans tremoloses
en treure el manuscrit de cinc fulls
de lletra clara i amb sorpresa en castellà.
Data de ja fa molt,
un vint-i-quatre d’agost del segle passat.
«Hola amor», així començava
i seguia molt ben escrit,
amb punts, accents, comes i sense faltes,
una redacció molt romàntica.
Al que ho va escriure li va portar dos dies,
jo l’he llegida en pocs minuts,
però l’he rellegida, era tan polida!

Paraules passionals escrites d’un cor allunyat,
ferit per l’enyorança i la distància
del mar inevitable que sempre ens separa
dels que estimem a l’altre costat,
abans i també ara.
Contant amb detall els somnis de la nit,
recordant per reviure les postes a l’horitzó
i numerant les estrelles les nits caloroses d’estiu.
Paraules que…
“No pretendo que con ellas recuerdes,
sino que vuelvas a sentir,
cerrando los ojos,
el sabor de un beso sin que mis labios toquen los tuyos,
el placer de una caricia
sin que mis manos rocen siquiera tu cuerpo,
la sensación de un «te quiero»
sin que estas palabras lleguen a tu oído,
o un abrazo sin que el calor de tu pecho
se sienta en el mio”
i la carta acabava com totes les seves cartes,
amb lletra obliqua i la més esperada,
un» te quiero»,
i signada de l’estimat amb nom i llinatge.
Avui, cartes d’amor he trobat…

JBF 26.03.2015

429 Persones han vist aquesta poesia

Aquí voldria morir

AQUÍ VOLDRIA MORIR

Aquí voldria morir
envoltada d'arena blanca
impregnada del teu alè humit i salat,
plorant per tu les darreres llàgrimes
mirant-te com sempre
com enamorada al seu amant.

Despullada per abraçar-te
i mans buides per poder-te encerclar,
desperta per mai oblidar-te
absent per no rompre el teu encant,
destrossada per perdre't
i joiosa per haver-te estimat.

Captiva de la teva bellesa
i lliure d'escollir-te com a llar,
temença per la meva partida
i feliç d'haver-te gaudit a cada instant.

Aquí voldria morir
amb silenci, tranquil·la i serena,
embadalida del teu espectacular despertar
o amb soroll de les ones a la tramuntana
i el teu sublim descansar
amb el reflex de la Lluna
i els estels flotant sobre el mar.
Aquí voldria morir…

JBF 29.03.2015

429 Persones han vist aquesta poesia

Ona

ONA

No visc assossegada
a ritme de la teva simfonia, romança o balada
que em portes allà on tu vols
vagabunda viatjant sempre incansable
d'aquí i d'allà amb el meu va i ve,
d'una costa a l'altre,
d'un penya-segat a una platja.
Alguns em maleeixen,
altres em desitgen
la majoria aclaparats m'admiren
xocant amb les roques o esquivant a les gavines.
Enamoro a individus amb roba ajustats
i tabla de fusta
que amb mi senten goig enlairats.
Em fas córrer i no tinc pressa
o vull córrer i em tens arrestada,
com bassa d'oli m'ofenen
o sóc ferotge que escuma trec de les entranyes.
Faig dansar a iots i barques
i als vaixells, grans mostres del mar
m'hi arrimo com vella xafardera
i si estic massa juganera
algun ensurt els hi puc donar.
Vent no m'abandonis
o moriré com ona del mar.

JBF 31.03.2015

429 Persones han vist aquesta poesia

Encanteri

ENCANTERI

Una veu càlida, subtil i misteriosa
em captivava una nit desvetllada d'estiu
i vaig ser presa de la seva màgia
amb un prodigiós encanteri del què no vull defugir.
Recitava formulacions sospitoses
d'àngel endimoniat o dimoni angelical,
de bruixa bona o fada embruixada,
de fantasma sense llençol o un llençol fantasmal.
Començà a volar sense ales
escrivia sense llapis ni paper,
parlava amb paraules inventades,
nedava amb cua i aletes
i besava sense llavis cap el vent.
Sentia música en el silenci,
el silenci eren notes musicals,
els somnis eren de pergamí fi
i el pergamí describia el somiat.
La Lluna tenia ulls i cara,
els ulls es reflectien al mar,
jo mirava la seva cara
i a la seva oculta anava a passejar
caminant enlairada.
Un encanteri de bruixot o fada,
si un dia el sents una nit d'estiu
deixa't endur per la seva màgia,
et diran boig, trastornat, encegat o obsessionat
perquè el que tu sentiràs
ningú més podrá sentir-ho

des d’aquella nit desvetllada.

JBF 02.04.2015

429 Persones han vist aquesta poesia

Brillava tant!

BRILLAVA TANT!

Quant temps ja fa que vas marxar i el meu cor de pena es mor,
els ulls no es cansen de plorar,
la meva ànima pertany a la teva
i el meu cos cendra d’un foc ha tornat.
Tantes paraules quedaren per dir-te
que ara totes geloses m’atabalen i bombardegen el cap.
Tants de petons volia donar-te, junts sempre mirant el mar,
aquell mar que brillava tant!
Ara busco flors per olorar-les, que em consolin…
però és marceixen quan a elles vull tornar,
perquè les llàgrimes són amargues i com àcid els pètals vaig cremant.
Elles em miren també molt tristes,
no saben què fer per poder-me encoratjar.
Els vull contar la nostra història d’amor passional,
incomprès i criticat,
del que junts vam poder viure
contant anècdotes que tan sols nosaltres podem recordar.
Dels desitjos que serps verinoses ens volien prendre,
però l’antídot de la il•lusió, el verí convertí amb més força per lluitar.
Dels nostres somnis incomplerts, altres d’inesborrables,

la majoria emocionant,s que junts havíem somiat.
Els vull segrestar per unes hores el perfum que porten tan impregnat,
perquè elles em recorden a tu quan allà estàvem,
sempre vora el mar, aquell mar que… brillava tant.
Et tornaré a veure algun dia?
Encara que sigui al cel, em tornaràs a enamorar.
JBF

429 Persones han vist aquesta poesia

T’estim tant

T’ESTIM TANT…

T’estim tant
que el mar travessaria nadant,
et donaria una abraçada
i tota la nit llumenets del univers… estaríem contant.

T’estim tant
que agenollada pujaria el turó més alt,
encendria una immensa foguera
i cors de fum… descubriries al cel volant.

T’estim tant
que les estrelles passaria saltant
i amb una cordella fermades,
un collar de diamants al coll… et deixaria penjant

T’estim tant
que deu mil esglaons faria pujant
per arribar fins a la Lluna
i des d’allà, petons… em veuries enviant.

T’estim tant
que un cavall alat adoptaria imaginant,
portar-me entre els núvols
i al meu costat…tenir-te per un instant.

T’estim tant
que en somnis els nostres ulls es fonen mirant,
i quan despert de matinada,
perfum de tu embriagada… estic olorant.
JBF

429 Persones han vist aquesta poesia

Llàgrima

LLÀGRIMA

Sóc…
la que cau d'uns ulls plens de pena
amb enyorança pel que s'ha perdut i no es recuperarà més.
Desesperació incontrolable, mirada profunda amb patiment,
records quasi oblidats i esforç per retenir-los.
Cara pàl•lida, arrugada i llanguida
on la solitud envellirà cruelment.

La que cau d'uns ulls maternals
a l'inexplicable goig d'abraçar el teu fill per primer cop
tan feble, delicat, indefens…
el més entranyable dels miracles,
el que no pot entendre
més que una mare que com un sol ser
va portar per mesos a les entranyes.

La que cau d'uns ulls impotents i amoïnats
que no tenen prou mans per atendre
ferits de cos però també d'ànima,
amb profundes llagues a l'esperit,
mutilats d'il•lusions i esperances,
entre reixes presoners d'estimació,
bojos, desenfrenats i descontrolats pel poder,
amb misèria furgant cors cremats i podrits.

La que cau d'uns ulls d'enamorats
que la distancia els separarà.
Despedides amargues amb petons insaciables,
pupil•les brillants que la vista entelen i ja no es poden
mirar,

mans gèlides per darrera vegada acariciant-se,
cossos fusionats que no deixen respirar.

La que cau d'uns ulls de gernació emocionats
quan unes notes senten ,
que els identifica d'on són , per qui lluiten
que celebren des dels avantpassats quan fan festa.

La que cau d'els ulls de dos amants,
de la reina amb el músic de saló,
del príncep i la servil donzella,
de la princesa i el seu genet amb carruatge de fusta i or,
que es troben a la nit per passadissos amb ratpenats, dragons i teranyines,
foscos , amagats, invisibles al món
perquè el seu amor és impossible,
res els atura més ningú els hi permet tampoc,
però no es deixaràn d'estimar,
serán amants fins més enllà de la mort.

Sóc la que cau per tot arreu amb força o dissimulada,
feliç o avergonyida.
Ningú em vol però tothom em té, inclús algú em necesita.
Sóc …la teva llàgrima
que quan plores, caic i t'abandono… molt trista.

JBF

429 Persones han vist aquesta poesia

Al teu costat

AL TEU COSTAT

Sento un enrenou sense escoltar
molt lluny però proper,
repetit i constant com so d’un rellotge penjat
que no em deixa dormir i em fa palpitar
recordant un cor que respirava
i era el teu al meu costat.
Nit de lluna minvant,
fosca però d’estels il•luminada,
freda, embruixada i misteriosa,
mes la calor d’unes mans les meves gelades estaven escalfant
perquè aquell vespre d’ensomni
tu estaves al meu costat.
Claror de matinada,
rajos de sol travessant els arbres com fantasmes despertant.
Ulls somiosos i veu cardada,
hores perdudes, perdudes?
No. Paralitzades i al temps guanyades
amb tu al meu costat.
Una barrera amb cadenat ens separa
on la clau, un follet dolent ens ha amagat,
però per sempre imaginaré que
quan el vent acaricia els teus cabells
algú en la distància vol fer-ho… al teu costat.

JBF

429 Persones han vist aquesta poesia